

Når vi har en diskussion om Det Kongelige Teater, kan jeg godt ærgre mig over, at den udbygningsplan for kultur i hovedstadsområdet, der blev vedtaget i 1989 under hr. Ole Vig Jensen, ikke også omfatter Det Kongelige Teater, for så havde vi ikke haft diskussionen i dag. Det var en fejl, den ikke kom med dengang, og det er i hvert fald en fejl, som vi er meget opmærksomme på i dag.

Et andet af hr. Bertel Haarders udsagn, at kulturbyindsatsen var spredt fægning, er rigtigt. Det var jo egentlig hensigten, og jeg er ikke enig i kritikken. Jeg tror faktisk, der var talent til meget mere end det, vi fik at se, og dermed har jeg også sagt, at der selvfølgelig var nogle fusere imellem. Jeg kan ikke lige få øje på dem, men det har der helt sikkert været. Men jeg er helt overbevist om, at der ville have været talent til meget mere, og det, jeg udtrykte håb om i slutningen af min tale, var, at det talent også vil bære igennem i de kommende år med afsæt i de mange arrangementer, der var under kulturbyåret.

Jeg er fuldkommen enig med hr. Bertel Haarder i, at kulturpolitik skal være en politik uden bihensigter båret af ægte frisind. Jeg tror, vi har en meget dyb fælles forståelse af, at sådan bør det være. Jeg hørte desværre ikke det tillægsord, hr. Bertel Haarder brugte om den socialdemokratisk-radikale kulturpolitik, så derfor vil jeg ikke kommentere det. Jeg kunne egentlig godt gætte, hvad det var, hr. Bertel Haarder sagde, men jeg vil ikke kommentere gætteri, så derfor forholder jeg mig tavs.

Over for hr. Rechendorff vil jeg også gerne kvittere for talen og sige tak for et ja til det halvretoriske spørgsmål, hr. Rechendorff stillede i starten, om indsatsen i kulturbyåret nu var det hele værd. Det var den, og det udsagn er jeg glad for. Der var enkelte fiaskoer, som vi allerede har nævnt, og så var der måske, som det også blev sagt, et bedrevidende kulturbysekretariat. Men når man bliver sat til at styre et så stort projekt og inviterer åbent ind, vil der være nogle af dem, der får nej, som opfatter dem, der siger nej som bedrevidende, men nogle skal jo tage de beslutninger, da alle ikke kunne være med. Det håber jeg også der har været en forståelse for.

Mindship-sagen har jeg kort kommenteret og ønsker ikke at gå dybere ind i; jeg afventer, hvad der sker ved domstolene i den sag.

Så vil jeg godt i relation til det, hr. Rechendorff sagde, også lige udbygge den problemstilling, der blev nævnt flere gang, mellem hoved-

stad og provins. Det er sådan, at 80 pct. af de statslige kulturinstitutioner ligger i København, 79 pct. af de penge, vi bruger til drift af statens kultur i Danmark, går til København, og det svarer meget godt til de 80 pct.

Det betyder ikke, at vi ikke skal være opmærksomme på den skævdeling, nogle opfatter, og jeg vil love at gøre meget for at være opmærksom på, at der bliver statslig støtte og statsligt engagement i udviklingen af kulturen i provinsen i et tæt samarbejde med amter og kommuner, for det er forudsætningen. Jeg mener også, at amter og kommuner måske i højere grad, end de er i dag, bør være sig deres ansvar bevidst og indgå i en dialog om, hvordan vi får det løft gennemført, og jeg har forstået på de udsagn, hr. Rechendorff tidligere kom med, at det er noget, han er enig med mig i.

Jeg vil godt understrege, at hr. Rechendorff har forstået det helt rigtigt, når jeg siger, at armslængdeprincippet er kommet for at blive i Kulturministeriet, så længe jeg er der. Der vil være selvstændighed og uafhængighed for de statslige råd, og jeg kunne ikke drømme om at blande mig i, hvad de gør, men jeg vil have lov til at have en mening om det, ligesom hr. Rechendorff vil have en mening om det. Så vil de statslige råd og nævn naturligvis lytte og forstå, hvad det er, der rører sig, men jeg vil naturligvis ikke blande mig i deres afgørelser.

Jeg vil også sige til hr. Rechendorff, at jeg ingen problemer har med den blanding af offentlig og privat økonomi, der er på kulturområdet. Jeg er glad for, at den er kommet. Jeg vil bare fastholde det offentliges forpligtelse til at være der, hvis ingen andre er der, for at støtte kulturudviklingen.

Fru Margrete Auken vil jeg gerne takke varmt for Grundtvigcitaten. Jeg følte mig helt hjemme, og det var måske også meningen med det. Jeg kan måske også være enig med fru Margrete Auken i det savn, hun udtrykte, af de langsigtede målsætninger, perspektiver for kulturpolitikken, men så sige, at den plan, der var om her i foråret at diskutere en grøn bog eller en perspektivplan for kulturpolitikken, ikke er udskudt til en fjern fremtid. Det vil ske til efteråret, og det er noget, jeg vil arbejde med hen over sommeren, forhåbentlig i et tæt samarbejde med alle Folketingets partier om at få en bred kulturpolitisk debat også til efteråret.

Jeg vil så godt kommentere en ting, fru Margrete Auken sagde, og det bliver også en slags svar til hr. Bent Hindrup Andersen, om støtte til unge kunstnere eller kunstnerstøtte generelt.